

ÖRÖKMÉGSÉ

A BAJSAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

• II. évf., 5. (6.) szám • 2004. november 1-2.

Sorsunk, mint a csillagoké A halálról

Az emberek többsége -ha egyáltalán gondol rá- békés halált remél, szenvedés nélkülit, pillanatnyi elmúlást. A valóság azonban más: sokan nem mentesülhetnek a hosszabb-rövidebb ideig tartó haldoklási folyamatától. Külső és belső változásokon mennek át, magányossá és hallgataggá válnak. Eltávolodnak tőlünk, és ezt a távolságot már nem sikerül áthidalniuk.

A halál általános emberi jelenség, de a vele szembeni állásfoglalás a történelem során módosult. Napjainkban a halál kiszorult a nyilvános életből. Az emberek zöme nem otthon, hanem a kórházban vagy más gyógyintézetben hal meg, a temetőbe már csak lezárt koporsóban érkezik. Sok felnőtt nem is látott még meghalni embert. A halálról szinte nem is szabad beszélni. E tények alapján elmondhatjuk, a halál elvesztette emberi méltóságát. Embertelen módon halunk meg: ismeretlen környezetben, bátorító kézszorítás, ima és búcsú nélkül.

A *Hitélet* katolikus imakönyvben olvasható: A Mindenszentek ünnepe valamennyi szentnek együttes ünneplése. Viszont van más jelentősége is. A szentek közösségének tanítása alapján a hívők élő és megholt tagjainak közös ünnepe ez a nap. A keresztény ember számára a koporsó nem jelent végleges elmúlást. A szentek közösségében az élők és holtak egybetartoznak. A szenvedő lelkekről való gondoskodás a család imádságaiban, a miseszolgáltatásokban nyilvánul meg. Nekünk, keresztényeknek túlra átvetődik gondolatunk. Fel akarjuk karolni a lelkeket a síron túl is, segíteni akarjuk őket. Sokat tehetünk nekik, és köszönjük meg Istennek, hogy megtehetjük.

November első két napja a legkiválóbb alkalom túlvilágra költözött hozzátartozóink, jótevőink iránti szeretetünk felújítására és ápolására. A sírok gondozása az elhunytak teste iránti szeretet kifejezése. A keresztény ember teste a Szentlélek temploma volt, ezért fel fog támadni. Elhunytjaink földi maradványait őrző sírok is erről az új életről beszélnek. A velük kialakított kapcsolatunk ugyanis, melyet még földi életünk során építettünk ki, ápolnunk kell. Öbennük a szeretet immár tökéletes. Mi is tökéletesítsük irántuk érzett szeretetünket. Hogyan? Például úgy, hogy a szentgyónásban megtisztulunk vétkeinktől, a szentáldozásban egyesülünk Jézussal, a pápa szándékával egybeforrva elmondunk az elhunytért egy Miatyánkot, Údvözlégyet és Dicsőséget. Azután tesszük az irgalmasság cselekedeteit, amit élőként, holtakért mondott imádságnak nevezünk. November 1-jén és 2-án a temetőbe látogatunk, és ott (a sírnál) fölolvassuk, elimádkozzuk ezt az imát. Így megnyerjük elhunytjaink részére a teljes búcsú kegyelmét. Szentmisét is felajánlhatunk elhunyt szeretteinkért. Az irgalmasság cselekedeteként elmondott ima az elhunytért: „Istenünk, áldd meg kegyesen ezt a sírhelyet, és küldd el szent angyalodat, hogy őrizze annak testét, akit ide tettünk. Lelkét pedig oldozd fel bűneinek minden kötelékétől, hogy szentjeiddel vég nélkül örvendezzen tebenned. Krisztus, a mi Urunk által. Amen.”

Befejezésül, miután így kiépítettük elhunytainkkal az élő szeretetkapcsolatot, érezzük, hogy bár távolinak is tűnik, nagyon közel vagyunk egymáshoz. Sorsunk az, mint a csillagoké, hogy egymástól távol ragyogjunk ebben a világmindenségben, de Istenben, a mi Egünkben, egymáshoz közel, egymásban legyünk.

Halottak napjára

Novemberben legfőképpen elhunyt szeretteinkre gondolunk. A természet haldoklása akaratlanul is a halált juttatja eszünkbe. Anyaszentegyházunk a hónap második napját a megholt hívek emlékének szenteli, és inti híveit, hogy a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel szemben kötelességeink is vannak. Amikor valaki elköltözik a másvilágra, ravatalánál állva a legtöbbször ez a panaszos beszéd jön ajkunkra: „Ó, mennyire siratom őt, hiszen nagyon szerettem”. De hát miért beszélünk múlt időben, vagy talán most már nem szeretjük? Ki ne érezné meg, hogy ebben a gondolatban nagy igazság van. Az igazi szeretet túléli a halált, szeret a síron túl is, sőt, csak ott szeret igazán, és ez az a szeretet, amely a halál után is összeköt bennünket hozzátartozóinkkal, és súlyos kötelességeket ró ránk. Sokan abban a tévhitben élnek, hogy ha családjuk valamely elhunyt tagját fényes pompával eltemetik, óránként harangoztatnak rá, ha sírja fölé hatalmas és drága márványemléket emeltetnek, és porladó csontjaik fölött évente egyszer gyertyát gyújtanak, azzal lerótták minden kötelességüket. Pedig korántsem! A fényes, pompás temetés, hiába mondják sokszor az emberek: „Egyebet már úgysem adhatunk a halottnak!” - sohasem a halotté. Többször a hozzátartozók hiúságának szól, valami nagyot akarnak tenni, amiből a halottnak semmi haszna sincs. Ha a halottal jót akarunk tenni, egyébire is törekedni kell. A halott tisztességes eltemetése szép dolog, nemes cselekedet, de ezenkívül tenni kell valamit a lelkéért is, ahogy manapság egyre többen teszik: koszorú helyett az elhunytért szentmisét szolgáltatnak.

Hozzá tartozóink sírját gondozni kell. A sebbzett szív virággal ülteti tele a halott szív sírhantját,

és gyászát kőbe vési a porladó csontok felett. A „legkatolikusabb” vidéken legszebbek a temetők, hiszen a katolikus lélek gyöngédsége teremtette meg a temetők gondozását. Nekünk szent ez a hely. Az első századok keresztényei a halottak sírjai fölött kerestek menedéket, és ott mutatták be a szentmise-áldozatot. Senki sem ítéli el tehát a halottakat megillető méltó kegyeletet, csak hozzá kell tenni, hogy az igazi kegyelet abban áll, hogy az elköltözött lelke üdvösségére is gondolunk, hogy segítünk a szenvedő lelkeken. Legértékesebb, legüdvösebb cselekedet, ha szentmisét ajánlunk föl értük. A Szentírás tanítása alapján valljuk, hogy a földön élő emberek segíthetnek a tisztulás állapotában levő megholtakon. A Makkabeusok könyvében olvassuk, hogy Makkabeus Júdás, a választott nép bátor vezére, egy csata után gyűjtést szervezett, és pénzt küldött Jeruzsálembe, engesztelő áldozat bemutatására. „Ilyen nemesen viselkedett, mivel gondolt a feltámadásra. Ha ugyanis nem hitt volna az elesettek feltámadásában, fölösleges és értelmetlen lett volna a halottakért imádkozni. Arról is meg volt győződve, hogy akik vallásos módon halnak meg, azokra nagy jutalom vár.” - ez szent és üdvös gondolat volt. Azért mutatott be engesztelő áldozatot, hogy megszabaduljanak bűneiktől.” (2 Mak 12,43-45.). A szentmise mellett imádsággal, bűcsúnyeréssel, a szentgyónásnak és szentáldozásnak felajánlásával és jócseledeinkkel segíthetünk halottainkon. Saját halottainkon kívül gondoljunk azokra is, akikről senki nem emlékezik meg: a tisztítótűzben szenvedő papok, tisztelendő nővérek, kihalt családok tagjai is rászorulnak mások szabadító imádságaira, jócselekedeteire. Nem maradt utánuk senki, aki imádkozna értük, róluk a mi szeretetünknek kell gondoskodnia. Imádkozunk az elfelejtett lelkekért, azokért, akikről név szerint senki sem emlékezik meg. Ne feledjük el, hogy a szenvedő lelkek is segíthetnek rajtunk, és Istennél való közbenjárásukkal meghálálnak nekünk minden lelki ajándékot. Mi is egykor eljutunk a túlvilág honába, a szenvedő lelkek szomorú birodalmába. Sóvárogva sóhajtok majd föl a gyötrelmek között: „Ó, bárcsak minél hamarabb véget érnének a tisztítótűz szenvedései, az értem végzett imádságok, ájtatosságok által!” Ne feledjük azt sem, hogy minél többet teszünk a szenvedő lelkek üdvösségéért, annál több irgalmasságra számíthatunk mi is egykoron Isten előtt. Amint Jézus mondotta: „Amilyen mértékkel ti mértéket, olyannal fognak visszatérni néktek.” Legyen tehát ez a hónap az az idő, amikor még többet gondolunk elhunyt szeretteinkre! Legyen még nagyobb érdemszerzés lelkünk és az elhunyt szeretteink lelke számára.

Óbecsey Gärtner István Kiáltás a mélyből

Az Úristen szántóföldjén jártam,
Itt-ott egy-egy sírhantnál
megálltam...
Hallgassátok,...elbeszélem néktek,
Hogy a holtak tőlem mit üzentek:

Megálltam egy szegény sírhant előtt,
Amelyet a gaz teljesen benőtt.
Egy jó apa porlad a sír ölében,
És a mélyből hozzám eképp beszél:

„A kenyerem munkával kerestem,
Családomért küzdöttem, szenvedtem.
Mégélhető adtam hat gyermeknek,
Akik mind igen jó módon élnek.”

„Most már itt lent porladok tíz éve,
S lelkem szenved a tisztítótűzbe’.
Csak egy szentmisének kegyelme
Szabadulásomra elég lenne.”

„Mindhiába várok segítséget,
Ők már énrolam elfeledkeztek.
Nem látogatják meg síromat,
Nem segítik szabadulásomat...”

Imába merülve és figyelve
Lassan tovább mentem a sírkertbe.
Egy szép díszes síremléket láttam,
Odamentem, és ott is megálltam.

Egy jó anya porlad a sír mélyén,
Sírva, panaszkodva hozzám beszél:
„Gyermekeim emléket emeltek,
S minden héten virággal befödnek.

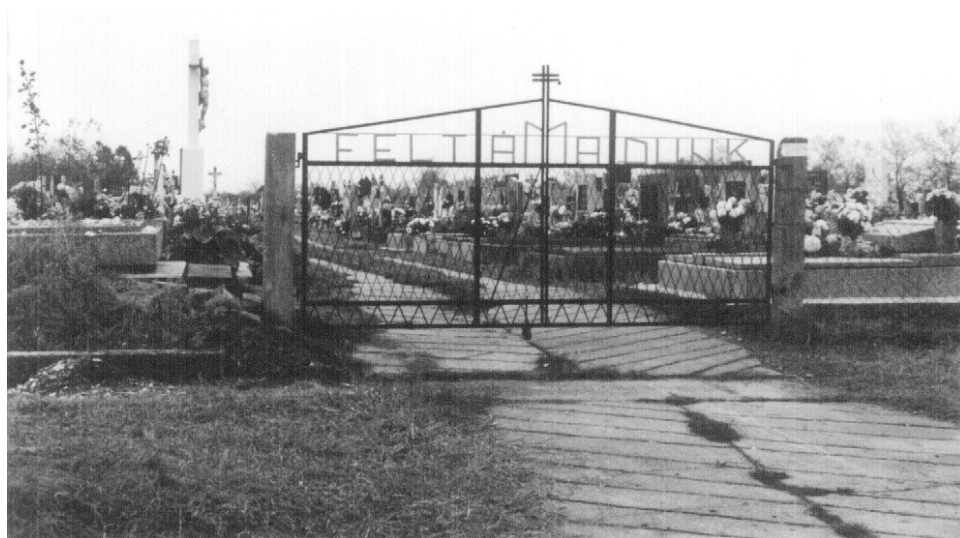
Gyöngeségeimért úgy szenvedek,
De ők rajtam meg nem könyörülnek.
Az üdvömről sosem imádkoznak,
A lelkemért misét nem mondatnak.”

Ahogy lassan tovább bandukoltam,
A lelkemben újra csak hallottam:
„Könyörüljétek rajtunk testvérek,
Mert Isten keze érintett minket!”

„Szíveleljétek meg kérésünket,
És nyissátok meg szívetekeket.
Segítsetek, hogy Isten irgalma
A szabadulásunkat megadja!”

Kedves hívek! Olvassuk e verset figyelmesen, és gondolkodjunk el tartalmán! Vajon mi imádkozunk-e elhunytjainkért?
Szolgáltattunk-e értük szentmisét?

Temetőnkről

A mai Mezőgazdasági Vállalat udvarában, mintegy 3.300 négyzetöl területen terült el a régi katolikus temető, amely 1760-tól szolgált temetkezési helyként. Az ótemetőben megközelítőleg 8.000 halottat temettek el.

1959-ben erőszakkal, minden térítés nélkül elvették a temetőt, és az akkori „Zemljoradnička Zadruga” tulajdona lett. A régi, értékes sírkövek nagy részét a kukoricatároló górék alapjaiba betonozták be. Az ótemetőben lévő fakeresztet is megbecsstelenítették, de a jószándékú emberek az újtemető bejáratánál felállították azt.

Az 1800-as évek végén az egyházközség elhatározta, hogy új temetőföldet vásárol. Az Érseki Hatóság engedélye alapján 1895. január 30-án adásvételi szerződés született a katolikus egyházközség, mint vevő és Szabó Ferencné, szül. Galambos Ágnes, mint eladó között. A Galambos Ágnes tulajdonában levő 3.300 négyzetöl földterületet 1350 ft-ért a katolikus hitközség kapta meg, temetőhelynek.

Az újtemetőben az első temetés 1895. május 24-én volt. Az első halottja Kopilovics Anna, 70 éves községi születésű, Bajúsnás János felesége volt.

2003. december 31-ével bezárólag ebben a temetőben 3.552 halott nyugszik.

Kezdetben a temető bal felébe felnőtteket, jobb felébe pedig kisgyermeket és csecsemőket temettek. Ezután az ótemetőbe csak azokat temették, akiknek korábban váltott sírhelye volt. 1896-ban felépült a sírásóház a temető sarkában, ahol a sírásó lakott, aki egyben őrizte is a temetőt. A házat 1988-ban lebontották, amikor utolsó lakója, Virág Anna elhunyt. 1973-ban Dobai István plébános és Szedmák József mester díszes kaput készítettek a temető bejáratára.

Temetőnk a pravoszláv és az evangélikus temetővel együtt 1991-ben a Helyi Község fennhatósága alá került.

Szent Vendel

Bajnai elődeink szinte kizárólag földműveléssel és jószágtenyésztéssel foglalkoztak. A jószágjárványok idején a pravoszlávok Szent Demeter vértanú (a pravoszláv templomot is az ő tiszteletére szentelték fel), a katolikusok Szent Vendel remete közbenjárását kérték. Templomunkban 1971-ig egy Szent Vendel tiszteletére emelt mellékoltár is állt. Mára csak az 1816-ban festett oltárkép maradt. Ki is volt Szent Vendel, és hogyan lett a jószágirtók védőszentje?

Skóciában született királyi herceggént. Ifjúkorában álruhába öltözködve titkon elhagyta a királyi udvart, sőt hazáját is, hogy ismeretlenül is csak Istennek szolgáljon. Zarándokéletem élte. Bejárta Rómát, Franciaországot, majd a németországi Trier városában telepedett le, azon a helyen, ahol ma a Vendel-kápolna található. Ott építette fel kunyhóját is, faágakból. Hogy éhen ne haljon, házról-házra járva koldult. Egy alkalommal koldulás közben találkozott egy nemesemberrel, aki gyalázó szavakkal utasította el, mondván: „Ha becsületesen akarsz táplálkozni, jöjj, őrizd marháimat, úgy majd nem kell alamizsnáért koldulnod!”. Vendel vonakodás nélkül elfogadta a nemes ajánlatát. Sertéseket, marhákat és juhokat bízta gondjára. Míg nyája a mezőn legelt, Vendel imádsággal és elmélkedéssel töltötte idejét. Isten a kezére bízott nyáját megáldotta: szerencsétlenség nem érte azt soha, és rendkívül szaporodott. A nemes gazda ezért sok pénzzel jutalmazta meg Vendelt, aki az összeget azonnal szétosztotta a szegények között, majd visszatért kunyhójába. A szomszédos falvak lakosai hallottak Vendel szentségéről, és hozzá folyamodtak, amikor egy alkalommal dögvész pusztított jószágai között. Vendel imádságára a beteg állatok mind meggyógyultak, és ez által Isten nagy tiszteletet szerzett szolgájának. A közeli tholei kolostor szerzetesei Vendelt választották meg utódul elhalt apájuk helyére. A trieri püspök, Szent Szeverin, aki Vendel szentségéről már sokat hallott, megörült a választásnak, és Vendelt apáttá szentelte. Az újdonsült apát bölcsességgel kormányozta alárendeltjeit. Mind szóval, mind példával a lelki tökéletesség felé vezette őket, míg a Jóisten örök jutalomra nem hívta őt, a hű szolgát. Vendel halálos beteg lett, és Szeverin püspök meglátogatta őt, hogy kiszolgáltassa számára a betegek szentségét. Vendel ekkor árulta el származását és az okot, amiért elhagyta a királyi udvart, és a későbbi életmódját választotta. Nemsokára meg is halt. Ott temették el, ahol remeteként élt. Számos csoda színhelye volt az. Azon a helyen több ház is épült, és egy templom, amely Szent Vendel nevét viseli. Található ott egy forrás is, amely a szent remete esedezésére fakadt, ugyanis amikor Vendel ott legeltette juhait, s azok szomjasak voltak, ő rövid ima után, Istenben bízva botját a földre szúrta, ahol is forrás fakadt. Vendelt pásztorként, juhokkal, szarvasmarhával körülvéve ábrázolják. Emléknapja október 20-án van.

Örökmécsestől Örökmécsesig

* Megkezdődött a 2004/05-ös tanév. A plébániai hittanra 103 (59 alsós és 44 felsős) gyermek jár. Ezzel párhuzamosan folyik az iskolai hitoktatás is. Az első osztályban 21, a másodikban 12 a harmadik osztályban pedig 16 diák vesz részt a hitoktatáson. Köszönet a szülőknek, amiért felelősségteljesen döntöttek, keresztény magatartással!

* Októberben minden este megtartottuk az Rózsafüzér-ájtatosságot, összegyűltünk égi édesanyánk közbenjárását kérni. A Szűzanya mindenkit várt az ájtatosságra, azonban igen kevesen hallották meg a hívását, és kevesen jöttek imádkozni.

* Október folyamán a Rózsafüzér Társulat koszorúfői átadták a tagok névsorát. Plébániánkon nyolc koszorú gazdagítja imájával a lelki életet. A Bácskai Törvénykönyv rendeletét betartva mindegyik koszorú külön-külön elmondatta a három kötelező szentmisét (Szűz Mária tiszteletére, a társulat elő és a társulat elhunyt tagjaiért is). **Kérjük a koszorúfőket, ne csak arra törekedjenek, hogy koszorújuk teljes legyen, hanem arra is, hogy a tagok járjanak templomba, járuljonak a szentségekhez, és példás keresztény életet éljenek! Ne csak „papíron” legyenek tagok! A virágkoszorú is csak akkor szép, ha hervadt virágoktól mentes.** Miért nem jártak a hívek az októberi litániákra? Sokan azzal mentegetőznek, hogy az őszi termésbetakarítás teendői lefoglalták őket, azért nem jutottak el a templomba. Gondoljunk csak vissza, hogy hány esős nap volt... Viszont nemcsak a társulati tagoknak kellett volna bár néhány ájtatosságon ott lenni, hanem a többi hívőnek is, időseknek és fiataloknak is egyaránt! Mindnyájan rászorulunk Szűzanyánk közbenjárására!

* Október elején konyhára való terményeket gyűjtöttünk a Szeminárium javára. Ezúton is köszönjük annak a pár hívőnek, aki terményeiből ajándékozott. Isten áldja meg őket! Imádkozzunk a kisapokért és újabb lelkihívásokért!

Ne feledjük:

* Kérjük, mielőbb jelentsék a plébánián **betegeiket**, hogy elvégezzék karácsonyi szentgyónásukat és szentáldozásukat! A szentgyónás, szentáldozás és a betegek kenetének szentsége megerősíti a betegeket, hogy könnyebben el tudják viselni szenvedéseiket. A Jóisten előtt megtisztult lélekkel, megnyugodva Isten akaratában érdemszerzővé válhatnak imádságaik, áldozataik. A szentségek felvétele bűnököt bocsát, így az örök üdvösség biztosítéka lehet. Ezért, ha beteg valaki, ne mulasszák el hívni a lelki atyát, nemcsak lelki vigaszért, hanem a beteg lelki üdvének érdekében is! Ne feledjük azt sem: **A betegek szentsége sok esetben nemcsak lelki, hanem testi gyógyír is, ezért éljünk vele!!!**

* November 28-án kezdődik az **ádvienti idő**. *Ádventben tartózkodjunk a nyilvános mulatságoktól!*

* Még kapható az **egylapos** és a **hajtogatós falinaptár**, valamint a **Kincses Kalendárium**.

Köszönjük a Foto Rind műterem, a Rózi virágüzlet, a Deni vegyeskereskedés, a Raffaello cukrászda és az In memoriam Temetkezési Vállalat anyagi támogatását. Nekik köszönhetően jelenhetett meg az Örökmécses hatodik száma.

24300 BAČKA TOPOLA
NARODNI FRONT 4
TEL: (024) 711-863

ÖRÖKMÉCSÉS

Kizárólag a bajnai hívek belső használatára kiadja a Római Katolikus Plébániahivatal, Bajsa, Templomok tere (Trg Oslobođenja) 1. A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és kereskedelmi forgalomba nem kerül. Szerkesztették: Ft. Brasnyó Ferenc, Ft. Vilov Goran, Jósai Erzsébet és Damján Zsolt. Felelős szerkesztő: Brasnyó Ferenc plébános. Számítógépes előkészítés: Damján Zsolt és Pohl Edvin. Lektor: Damján Judit. Sokszorosította a topolyai FOTO RIND műterem. Példányszám: 300.

